

UZASADNIENIE

Decyzją z 23.12.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z 7.12.2021 r., odmówił M. M. prawa do wypłaty odsetek za okres od 18.10.2019 r. na podstawie art. 118 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm.), argumentując, że Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 20.04.2021 r. nie orzekł o odsetkach, konkludując, że w związku z powyższym brak podstaw do ich wypłaty. (decyzja w aktach ZUS- k.8).

Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wskazując, że decyzja jest dla niej krzywdząca i wnosząc o przyznanie spornego świadczenia tytułem odsetek za okres od 18.10.2019 r. (odwołanie -k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie, dodatkowo wskazując, że o odsetkach nie orzekł także Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 2.12.2021 r. po rozpoznaniu za sygn. III AUa 710/21 sprawy z apelacji ZUS-u od wyroku Sądu Okręgowego z 20.04.2021 r. w sprawie sygn. VIII U 711/20. (odpowiedź na odwołanie – k. 7).

Na rozprawie z 11.07.2022 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku – pełnomocnik wnioskodawczyni w osobie adwokata poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według stawki minimalnej, natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania. (e-prot. z 11.07.2022 r.: 00:02:00, 00:07:12, 00:08:58)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni – M. M. urodziła się (...) (niesporne)

Ubezpieczona posiadała prawo do renty socjalnej od 15.05.2018 r. do 31.07.2020 r., które następnie zostało przedłużone (niesporne).

Skarżąca została zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności od 7.07.2016 r. do 30.06.2020 r., a następnie do 31.05.2022 r. z kodem 01-U, 02-P. W dn. 30.06.2022 r. Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. wydał orzeczenie o niepełnosprawności o sygnaturze Z.SN. (...)- (...), w którym zaliczono wnioskodawczynię do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe. (niesporne, orzeczenie k. 4 akt ZUS, orzeczenie k.72 akt VIII U 711/20, okoliczność niesporna i powołana przez pełnomocnika wnioskodawczyni e-prot. z 11.07.2022 r.: 00:02:00).

Odwołująca złożyła 18.10.2019 r. wniosek o przyznanie świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (bezsporne, a nadto wniosek k. 1 akt ZUS).

W dniu 4.12.2019 r. Lekarz Orzecznik wydał orzeczenie, w którym stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji, co zostało podtrzymane przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 29.01.2020 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej k. 5,10 akt ZUS).

W efekcie decyzją z 31.01.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. M. prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, wskazując w uzasadnieniu, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej z 29.01.2020 r. nie stwierdzono u ubezpieczonej naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do samodzielnej egzystencji (decyzja z uzasadnieniem w aktach ZUS- k.11).

Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wskazując, że decyzja jest dla niej krzywdząca i wnosząc o przyznanie spornego świadczenia (odwołanie k- 3-4 akt VIII U 711/20).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wnioskodawczyni, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie. (odpowiedź na odwołanie k- 7 akt VIII U 711/20).

Wnioskodawczyni w dn. 4.06.2020 r. złożyła wniosek o przyznanie świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (bezsporne, a nadto wniosek k. 1 akt ZUS).

W dniu 14.07.2020 r. Lekarz Orzecznik wydał orzeczenie, w którym stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji, co zostało podtrzymane przez Komisję Lekarską ZUS w dniu 21.08.2020 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej k. 5,4 akt ZUS).

W efekcie decyzją z 25.08.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. M. prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej z 21.08.2020 r. nie stwierdzono u ubezpieczonej naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do samodzielnej egzystencji (decyzja z uzasadnieniem w aktach ZUS- k.7 akt VIIIU 2201/20).

Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wskazując, że decyzja jest dla niej krzywdząca i wnosząc o przyznanie spornego świadczenia (odwołanie k- 3-4 akt VIIIU 2201/20).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wnioskodawczyni, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie. (odpowiedź na odwołanie k- 8 akt VIIIU 2201/20).

Obie sprawy połączono do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia za sygn. VIII U 711/20 (niesporne).

Wyrokiem z 20.04.2021 r., sygn. akt VIII U 711/20, Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił obie zaskarżone decyzje i przyznał M. M. prawo do świadczenia uzupełniającego od 18.10.2019 r. do 31.05.2022 r., a ponadto przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika ustanowionego z urzędu 221,40 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. M. przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu. W toku postępowania odwoławczego Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego psychiatry, który rozpoznał u wnioskodawczyni osobowość schizoidalną z nasilonymi objawami lękowymi i nawarstwieniami psychotycznymi pod postacią objawów omamowo-urojeniowych u osoby z lekkim upośledzeniem umysłowym. Na podstawie opinii tego biegłego stwierdzono, że odwołująca jest niezdolna do samodzielnej egzystencji od 18.10.2019 r. do 31.05.2022 r. co potwierdzał dodatkowo fakt, że w dniu 29.05.2020 r. ubezpieczona została zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności (symbol 01-U, 02-P) do dnia 31 maja 2022 r., przy czym ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 7.07.2016 r. Biegły psychiatra wyeksponował, że konieczność sprawowania stałej opieki nad wnioskodawczynią – poza wywiadem z jej matką – wynika z uzasadnienia ww. orzeczenia o niepełnosprawności. Biegły psychiatra w drugiej opinii uzupełniającej z całą stanowczością podkreślił, że objawy psychotyczne u odwołującej się potwierdza dokumentacja medyczna i przeprowadzone badanie sądowo-psychiatryczne. (wyrok k. 173 akt VIII U 711/20, uzasadnienie wyroku k. 176-180)

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając go w części, tj. zakresie pkt. 1 i zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1936 ze zm.) oraz art. 13 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2021 r. poz. 291 ze zm.) poprzez przyznanie prawa do świadczenia uzupełniającego osobie niespełniającej warunku niezdolności do samodzielnej egzystencji, a także naruszenie prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów. (apelacja k. 183 akt VIII U 711/20)

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 2.12.2021 r., sygn. III AUa 710/21, oddalił apelację pozwanego organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 20.04.2021 r., sygn. VIII U 711/20. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd II instancji podzielił ocenę jurydyczną Sądu merrtii, eksponując poprawność ustaleń w oparciu o opinię biegłego psychiatry poprzedzonych bezbłędną oceną tego sądu co do wartości dowodowej w/w opinii. (wyrok k. 199 akt VIII 711/20, uzasadnienie k. 203-209 akt VIII U 711/20).

W dn. 7.12.2021 r. - w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 20.04.2020 r. w sprawie VIII U 711/20 - wnioskodawczyni złożyła wniosek o wypłatę świadczenia uzupełniającego za okres od 18.10.2019 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności poszczególnych rat świadczenia do dnia zapłaty i na przyszłość. (wniosek k. 11 akt ZUS)

Zaskarżoną w n/n postępowaniu decyzją z 23.12.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z 7.12.2021 r., odmówił M. M. prawa do wypłaty odsetek za okres od 18.10.2019 r. na podstawie art. 118 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm.), argumentując, że Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 20.04.2021 r. nie orzekł o odsetkach, konkludując, że w związku z powyższym brak podstaw do ich wypłaty. (decyzja w aktach ZUS- k.8).

Decyzją (...).01.2022 r. ZUS I Oddział w Ł. przyznał wnioskodawczyni od 18.10.2019 r., tj. od daty określonej wyrokiem, świadczenie uzupełniające w kwocie 500 zł miesięcznie razem z wyrównaniem, które zostało wypłacone razem z rentą socjalną za luty 2022 r. (decyzja k.23 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny był w całości bezsporny i został odtworzony na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 85 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 roku, poz.423) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl przepisu art. 118 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2022 roku , poz. 504), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Stosownie zaś do ust. 1a wyżej cytowanego przepisu w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 19.01.2012 r., III AUa 1549/11 (LEX nr 1124837), wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oznacza dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 11.09.2007 r., P 11/07 (OTK-A 2007 Nr 8, poz. 97) stwierdził, że poprzez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia, a taką okolicznością jest w świetle art. 14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wydanie orzeczenia w przedmiocie niezdolności do pracy przez Komisję Lekarską ZUS w sprawie o prawo do świadczeń uzależnionych

od niezdolności do pracy. Powołany przepis stanowi bowiem, że orzeczenie Lekarza Orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Warto także wskazać, że Sąd Najwyższy w wyroku z 21.06.2012 r., III UK 110/11 (Legalis nr 537327) uznał, że wydanie orzeczenia w przedmiocie niezdolności do pracy oraz jego kontrola dokonywana przez głównego Lekarza Orzecznika Oddziału stanowią niezbędne etapy postępowania prowadzonego przez organ rentowy w sprawach o świadczenia rentowe, a zarówno Lekarz Orzecznik, jak i główny Lekarz Orzecznik Oddziału działają w ramach organu rentowego. Dlatego też ich ewentualne błędy muszą być uznane za błędy organu rentowego ze wszystkimi konsekwencjami, także wynikającymi z zastosowania art. 85 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wprawdzie w realiach badanej sprawy - jak podnosił organ rentowy - ani wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 20.04.2020 r. w sprawie VIII U 711/20, ani wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 2.12.2021 r. w sprawie III AUa 710/21, nie zawierały informacji o należnych odsetkach, co w ocenie organu rentowego przesądzało o braku podstawy do ich wypłaty, to jednak wbrew twierdzeniom Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, brak zamieszczenia w sentencji wyroku takiego orzeczenia nie pozbawia ubezpieczonej możliwości ubiegania się o odsetki za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych, brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11, OSNP 2011/19-20/255, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 listopada 2013 r., III AUa 317/13, Legalis nr 747070 oraz z dnia 9 maja 2013 r., III AUa 1700/12, Legalis nr 732616, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 września 2012 r., III AUa 424/12, Legalis nr 733870, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 października 2012 r., III AUa 485/12, Legalis nr 733157).

Jak zauważył trafnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 24.03.2011 r., I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255), w wyniku nowelizacji ustawy emerytalno-rentowej aktem zmieniającym z 23.01.2009 r. (chodzi o ustawę z 23.01.2009 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 338) ustawodawca nie tylko sprecyzował treść art. 118 ust. 1a przez stwierdzenie, że dniem wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji jest dzień wpływu prawomocnego orzeczenia sądu tylko wówczas, gdy organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie tej okoliczności, ale i nałożył na sąd przyznający prawo do świadczenia obowiązek rozstrzygnięcia z urzędu o tej odpowiedzialności, tj. rozstrzygnięcia zarówno stwierdzającego taką odpowiedzialność, jak i jej brak. Niezamieszczenie tej treści rozstrzygnięcia w sentencji wyroku nie jest jednak równoznaczne z orzeczeniem negatywnym i nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

W niniejszym postępowaniu, w którym wnioskodawczyni domaga się wypłaty odsetek od przyznanego z opóźnieniem świadczenia uzupełniającego, dopuszczalne, a wręcz konieczne stało się przeprowadzenie postępowania dowodowego na tę okoliczność.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że o winie organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia (a w zasadzie nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu świadczenia) można mówić jedynie wówczas, gdy w oparciu o dostępne temu organowi dowody (w szczególności zgromadzone w aktach rentowych) można jednoznacznie rozstrzygnąć o przysługiwaniu zawnioskowanego świadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16.04.2013 r., III AUa 1460/12, LEX nr 1311965).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe prowadzi zdaniem Sądu Okręgowego do wniosku, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie wnioskodawczyni świadczenia uzupełniającego. Biorąc pod uwagę sporną w sprawie VIII U 711/20 kwestię niezdolności do samodzielnej egzystencji wnioskodawczyni, istotne - w kontekście ustalenia prawa do odsetek od przyznanego jej we wskazanym postępowaniu odwoławczym

prawa do spornego świadczenia uzupełniającego - jest stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków podjął określone działania zmierzające do wyjaśnienia tej okoliczności warunkującej prawo dożądanego świadczenia.

Podkreślić należy, że w dniu wydania decyzji z 31.01.2020 r. i 25.08.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał wszystkie niezbędne dane pozwalające na wydanie rozstrzygnięcia zgodnego z żądaniem. W postępowaniu sądowym toczącym się pod sygn. akt VIII U 711/20 nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyłoby na ubezpieczonej, a które nie były znane organowi rentowemu. Biegły psychiatra, który wypowiadał się o stanie zdrowia badanej w tej sprawie wnioskodawczyni dysponował taką samą dokumentacją medyczną, jak Komisja Lekarska ZUS, która oceniała stan jej zdrowia przed wydaniem zaskarżonych decyzji, a nadto pozwanemu znane było orzeczenie z 19.06.2017 r., którym ubezpieczona została zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności (symbol 01-U, 02-P) do 30.06.2020 r., przy czym ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 7.07.2016 r. Biegły psychiatra rozpoznał u wnioskodawczyni osobowość schizoidalną z nasilonymi objawami lękowymi i nawarstwieniami psychotycznymi omamowo-urojeniowymi i lekkim upośledzeniem umysłowym, nigdy nie pracowała, zapisy z dokumentacji medycznej z lat 2019-2020 opisują objawy omamowe. Wszystkie zatem dane, jakie posiadał w szczególności w/w biegły sądowy, znane były również Komisji Lekarskiej ZUS. Nie ulega również wątpliwości, że zarówno Sądy I, jak i II instancji, były przekonane o tym, że wnioskodawczyni jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Zatem wobec faktu, że Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnym wyrokiem zmienił decyzje organu rentowego z 25.08.2020 r. i z 31.12.2020 r. i przyznał wnioskodawczyni prawo do świadczenia uzupełniającego od 18.10.2019 r. do 31.05.2022 r., stwierdzić należy, że organ rentowy wydał nieprawidłową decyzję, a nastąpiło to wskutek błędu, tj. niewłaściwej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

Sąd Najwyższy w powołanym już wyroku z 21.06.2012 r., III UK 110/11 (LEX nr 1227452) wskazał, że błąd organu rentowego skutkujący jego „odpowiedzialnością odsetkową” może stanowić efekt błędu w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Z powyższego orzeczenia wynika, że w sytuacji, gdy wydanie nieprawidłowej decyzji w sprawie o świadczenie uzupełniające byłoby następstwem niewłaściwej oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o to świadczenie dokonanej przez lekarza Orzecznika lub Komisji Lekarskiej ZUS, a więc następstwem niewłaściwych ustaleń faktycznych, to wówczas błąd taki należy uznać za błąd organu rentowego, powodujący jego odpowiedzialność na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 23.10.2013 r., III AUa 425/13 (LEX nr 1388838) podkreślił natomiast, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.

Podzielając w pełni powyższe poglądy, uznać należało, że skoro wyjaśnienie okoliczności mających wpływ na prawo odwołującej do świadczenia uzupełniającego nie nastąpiło dopiero w postępowaniu sądowym, a organ rentowy dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych, umożliwiających wydanie decyzji przyznającej ubezpieczonej prawo do takiego świadczenia rentowego - no to nie może być mowy o wyłączeniu jego odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie wnioskodawczyni świadczenia uzupełniającego. Zaznaczyć trzeba, że już Sąd I instancji zmieniła zaskarżone decyzje. To powinno pozwolić organowi rentowemu na właściwą refleksję. Bo jak się okazało apelacja organu rentowego okazała się być nieskuteczna a okres między instancyjny wydłużył czas na uzyskanie świadczenia o kolejne 8 miesięcy.

Stosownie do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie prawa świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. z 1999 r. Nr 12 poz. 104) - odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i

wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Odsetki przewidziane w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej od kwoty świadczenia (wyrównania świadczenia) przyznanego wyrokiem sądu w sytuacji, gdy organ rentowy z naruszeniem prawa odmówił jego przyznania, nalicza się więc od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 37/07, OSNP 2008/21-22/326).

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję z w ten sposób, że przyznał skarżącej prawo do wypłaty odsetek za okres od 18.10.2019 r. do 11.01.2022 r., orzekając jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), Sąd zasądził, w pkt. 2 sentencji wyroku, na rzecz wnioskodawczyni od pozwanego organu rentowego, jako strony przegrywającej, 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Z: odpis do ZUS + akta ZUS

Sędzia.